

Fattighjælp i Aarene fra 55 til 60. Det var meget morsomt at høre det ærede Medlem Hr. Rode tale om gamle mellem 55 og 60 Aar; det er de gamle, til hvilke det ærede Medlem sikkert snart kommer til at høre, og det ærede Medlems hele Vivacitet tyder ikke paa, at han skulde være nær ved de Aar, da Arbejdsevnen ebber ud. Men altsaa, det ærede Medlem finder det rimeligt i denne Sammenhæng at tale om de gamle Mennesker, som ved Hjælpekassestøtten holdes borte fra Fattigvæsenet i Aarene fra de er 55, til de er 60, og som nu skulde lide den dybe Skuffelse, som det vilde være for dem ikke at kunne faa Alderdomsunderstøttelse efter det fyldte 60de Aar, men at skulle vente paa Aldersrenten indtil det fyldte 65de Aar.

Det ærede Medlem Hr. Rode indrømmede ganske vist, at Levealderen var noget forlænget, men, sagde det ærede Medlem, 65 Aars Alderen svarer nu neppe til 60 Aars Alderen tidligere. Det er ikke umuligt, men det hindrer ikke, at 65 kan være det rette Tal, medens 60 i Virkeligheden er alt for lavt. Og naar det ærede Medlem udtalte, at han ser en Tilkendegivelse af, at man ikke tidligere indenfor Venstre og Vestres Regering har sammenstillet 65 med det tidligere fastsatte Tal, deri, at man havde foreslaaet, at Invalidereforsikringen skulde ophøre ved det 62de Aar, saa maa det ærede Medlem ikke tro, at disse to Spørgsmaal paa den Maade er nøje knyttet sammen, som det ærede Medlem synes at mene. I den Anledning maa jeg have Lov til at gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlems Skildring af de frygtelige Virkninger, som Alders-Intervallet, 62 Aars Alderen i Invalideloven og 65 Aars Alderen i Aldersrenteloven, kan give Anledning til. Det ærede Medlem skildrede, hvorledes Invaliden, som var blevet Invalid før 62 Aar, fik 800 Kr. i Invalidrente, hvor i Landet han end bor; naar han er kommet over de 62 Aar, og Forsikringen ikke længere udbetaler ham dette Beløb aarlig, saa overføres han til Afdelingen, hvis Invalidere afholdes af Stat og Kommune, og, sagde det ærede Medlem, nu viser det sig dog, at hvis et Menneske bliver Invalid mellem 62 og 65 Aar, vil han kun kunne faa Aldersrenten, som er lavere. Et Ægtepar, sagde det ærede Medlem, hvor Forsøgeren bliver Invalid i Invalidelovens Forstand før det 62de Aar, vil kunne faa 1 200 Kr., men sker det efter 62 Aar, vil det kun kunne faa 1 080 Kr., og det er paa Grund af, at man ikke har sørgt for, at der er samme Aldersgrænse for Invalidforsikringens Ophør som for Aldersrentetretighedernes Indtræden. Men der er det ærede Medlem ganske paa Vildspor.

Selv om man lod Retten til Aldersrente indtræde ved det fyldte 62de Aar, vilde dog en Person, som blev Invalid i Invalidelovens Forstand efter det 62de Aar, kun kunne faa Aldersrente og ikke Invalidrente. Sagen er den, at Invalidrenten vel udbetales paa Livstid, men at Invalidereforsikringen ophører ved det fyldte 62de Aar, og naar man er gaaet dertil, ligger det naturligvis i økonomiske Hensyn og i forsikringstekniske Hensyn, idet det er klart, at jo ældre Arbejderen bliver, des større er Sandsynligheden for indtrædende Invaliditet ved Udførelsen af Arbejdet, og derfor vilde dette at medtage Aldersklasserne op gennem 60erne, muligt helt op til 70 Aar, bevirke en saadan Forøgelse af de Omkostninger, Gennemførelsen af Invalidrenten vilde medføre, at man af finansielle Grunde maatte vige tilbage derfor.

Det ærede Medlem talte om de Skuffelser, som Personer mellem 55 og 60 Aar nu maa lide, idet de er gaaet ud fra, at saa saare de fyldte 60 Aar, kunde de faa Alderdomsunderstøttelse, men nu maatte de vente, til de fyldte 65 Aar, inden de kunde faa Aldersrente. Men det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, der som Ordførere har omtalt denne Sag, bør ikke glemme, at det er ikke nogen ubetinget Ret, at denne Rets Indtræden dog er afhængig af, at den vedkommende paa Grund af Alder ikke er i Stand til at forsørge sig selv, og de maa heller ikke glemme, at den Alderdomsunderstøttelse, som Personer, der i alt væsentligt dog endnu har Kræfter til at forsørge sig selv, naar de er fyldt 60 Aar, vil kunne faa, i Antal af Kroner ikke vilde blive særlig stor. Og saa synes jeg ogsaa, at man i højere Grad burde anerkende den Betragtning, der ligger bag de foreslaaede Overgangsbestemmelser, end Tilfældet i denne Forbindelse har været; thi der er jo for Personer mellem 60 og 65 Aar, naar særlige Omstændigheder taler derfor, aabnet Adgang til at blive Aldersrentenydere efter de Sæts, som er gældende for de 65-aarige, og der er for at bøde paa Vanskelighederne for Invalidere, hvis Invaliditet indtræder mellem 62 og 65 Aar, for disse gennemført en ganske lignende Bestemmelse. Derfor kan jeg ikke erkende, at de Bemærkninger, der er fremsat i Tilknytning til denne Forhøjelse af Aldersgrænsen for Retten til at nyde Aldersrente, har den Vægt, som de ærede Medlemmer, som har fremsat disse Bemærkninger, aabenbart ønsker at tillægge dem.

I denne Sammenhæng har saavel det ærede Medlem Hr. Rode som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremhævet, at om end